

Megingathatatlan

Míg veszteségeinket dédelgetjük,
sörhabba mártjuk az ujjunk,
a távozók arcáról lenyaljuk a bánatot,
és őrizzük ezt a csillogást.

Ujjaink közt megragad a hab,
lábunk nyomán felkap az utcakő,
mikor indulunk mi is.

Szépek mind, akiket ismertünk,
ha végiggondoljuk, mennyit mentünk
egy pár nap életért.

Hátunkon viszünk nyarakat, teleket,
vállunkat nyomják az egek súlytalan,
széthordják szőke tincseinket a szelek,
szeretünk mindig, amikor lehet,
amikor nem, unatkozunk nagyon,

és várjuk az időt, hogy menjen,
mozgunk, vagy állunk tétován,
nem tudjuk hova és meddig,
gyerekeink arcát olyannak képzeljük,
mint a tiéteket, és simogatjuk
a képzeletünk, ha kedvünk van,

megingathatatlannak tűnik
szörnyű akarásunk,
konok türelmünk,
tékozló gazdagságunk.

Esélytelen

A lehetőségek még előtte álltak.
Felkapta a fejét, hogy intsen a talánnak.
Sötétedett, az emberek épp arra jártak.
Figyelmeztetése nekik szólt, vagy magának.

Hangos ásítás jött belőle,
leugrott a gége és megnyúlt a nyak,
talán nem is ezért, elmentek mellőle,
hogy az este jöjjön, lámpák gyúljanak.

Hűvös lett a kert, és az avarban gazdátlan
mozdulatok játszottak, míg susogás
kúszott fel a gerinc felett a kabátban.

Újabb tempót vett a sötét, ellepte a kertet.
Visszahajtotta fejét, mint aki úgyis esélytelen,
a levelek szótlánul rétegekbe gurultak,
engedtek.